

Da Souza: «Totes les cançons tenen una dualitat de llum i fosc»

Els mallorquins publiquen el disc 'Salsa agredolça', dotze temes de pop cristal·lí

Da Souza | Arxiu grup

Els siurells són unes misterioses figuretes ancestrals vinculades al folklore de Mallorca que han passat de generació en generació. Disfressats com els típics xiulets, el grup mallorquí d'indie-pop **Da Souza** ha lliurat la quarta referència, *Salsa agredolça* (Bubota, 2020). Ajudats pel tàndem de productors format per Jordi Matas i Pere Riutort, l'ara quintet integrat pel bateria Àngel Garau, el guitarrista Xavi Hernández, el baixista Biel Stela, el saxofonista Guillem Portell i el vocalista, guitarrista i també principal compositor **Lluís Cabot** ha dibuixat al vent una dotzena de dolces píndoles de pop cristal·lí.

Quin tros de disc!

Lluís Cabot: Moltes gràcies, n'estem molt contents i tenim aquesta mateixa sensació. Cada vegada en sabem una mica més [Riu] i això també es nota. I, a més, és el disc al qual hem pogut dedicar més temps. És el millor que hem fet fins ara.

Hi heu dedicat més temps però de portes enfora heu seguit la mateixa progressió creativa de sempre, presentant un nou disc cada dos anys.

L.C: És cert... És un cicle en què el primer any presentem el disc anterior i el segon, ja sí, ens posem a treballar en el nou; un mètode en què primer fèiem nosaltres la feina i després ho rematàvem tot a l'estudi. Aquesta vegada, però, ha passat que hem estat treballant des de molt al principi, gairebé quan ni tan sols teníem les cançons fetes, amb els productors Jordi Matas i Pere Riutort. Fins i tot el procés s'ha allargat molt més una vegada ja l'havíem donat per acabat teòricament,

hem seguit gravant i afegint-hi detalls. Sí, *Salsa agredolça* és el nostre disc més elaborat.

El procés pot ser infinit i no acabar mai.

L.C: Per sort, són productors minimalistes, i ens han tallat les ales. Teníem molt clara la sonoritat que volíem i hem estat radicals a l'hora de no afegir-hi coses que no encaixaven.

Jordi Matas i Pere Riutort han treballat al disc com dos membres més del grup?

L.C: Han tingut una importància cabdal. S'hi van implicar des de l'inici. Les lletres i composicions són nostres, però ens han acompanyat des del mateix moment de la creació donant consells en tots els àmbits: estructures, sonoritat... I a l'hora de gravar ha estat brutal. Són dos productors espectaculars. El disc és molt millor gràcies a la seva feina.

La seva elecció és una continuïtat respecte al disc anterior, en què vau treballar amb Joan Pons (El Petit de Cal Eiril)?

L.C: Exacte, és el disc més continuïsta que hem fet. Sempre hi havia hagut un salt sònic, més o menys radical, entre els discos. Aquest té una línia molt més clara que l'anterior, *Futbol d'avantguarda* (Famèlic, 2018), però dut cap al nostre terreny.

Què vols dir amb això?

L.C: Té molts detallets dels que ens agraden. Com deia, no l'hem gravat en deu dies sinó que hem tingut molt més temps i suposo que això fa que el sentim més nostre.

Joan Pons, Jordi Matas... tots prohoms del 'pop metafísic'.

L.C: Home, dels que fem música per aquí, són els més interessants. Ens agrada tot el que fan, però a l'hora de compondre nosaltres tendim cap a una altra banda.

Els han creat un estil propi, procedent d'un indie-rock prototípic. El vostre so és més personal i identificable?

L.C: Aquesta és la intenció. Treballar amb productors com ells ens ajuda a despullar-nos de les antigues influències més directes. De fet, no ens han deixat d'agradar **Teenage Fanclub** o **Pavement**, però hem intentat cercar noves vies expressives. O millor encara, hem volgut trobar el veritable nucli del que volíem dir. Això ha provocat que se'ns notin menys les referències musicals i que s'hagi amplificat molt més qui som nosaltres.

Da Souza Foto: Arxiu grup

Es pot comprovar una lògica progressió des del debut *Flors i violència* (Famèlic, 2013) fins a *Salsa agredolça*.

L.C: Ha estat una evolució natural. No acostumo a escoltar els discos però tornant de gravar aquest últim, amb Xavi Hernández, l'altre guitarrista, vam voler escoltar el primer i vam flipar. Feia uns cinc anys que no el posàvem i va ser una sensació curiosa, perquè érem un grup totalment diferent però alhora a aquelles cançons hi ha detalls que no han canviat. Evolucionar i créixer és la millor manera de ser tu mateix.

Què heu mantingut des del principi?

L.C: Sincerament? No ho sabria dir amb detall, però hi ha coses que són allà des del primer dia. Potser no és res concret, sinó petits detalls compositius. És curiós perquè el canvi al llarg dels discos és evident i radical.

També has evolucionat com a lletrista, i en algunes cançons has arribat a un nivell d'excel·lència brutal.

L.C: És com tot. Amb els anys surten millor les coses. També tinc la sensació que he escrit les millors lletres. Ara dic més coses i d'una manera més interessant.

Què has volgut dir en aquest disc?

L.C: En el nostre cas, sempre hi ha una idea primigènia que es va reiterant perquè el disc tingui una entitat global, perquè no sigui una simple recopilació de cançons inconnexes. A *Salsa agredolça* més que una idea hi ha una sensació expressada en el mateix títol...

En la salsa agredolça?

L.C: Totes les cançons tenen una dualitat de llum i foscor. Poden ser tristes però alhora amagar un punt d'esperança. O al revés, ser alegres però amagar certa tristor. Sí, talment com la salsa agredolça.

El pop és agredolç, un gènere en què pots estar explicant coses molt tristes amb la més radiant de les melodies.

L.C: Sí, és això exactament. No hem inventat res, esclar. En aquest disc, a partir d'aquesta sensació hi han cabut històries molt diferents, des de lletres molt simples fins a altres de molt elaborades.

Com sempre, heu treballat la imatge de manera singular. A la sessió de fotos de promoció apareixeu caracteritzats com a siurells. Per què?

L.C: Sí, els siurells són la típica figura de ceràmica mallorquina. Un poc és un deliri.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2RRDX48Y5L8>

La portada del disc també té un disseny molt mallorquí i mediterrani. És una reivindicació de la cultura popular?

L.C: Sí, de tant en tant ens agrada reivindicar la nostra cultura popular. A Catalunya se'n riuen perquè sempre fem aquestes autoreferències. I és cert. Suposo que és perquè gairebé tots vivim al Principat i aquesta és la nostra manera d'establir un enllaç emocional amb els nostres orígens.

Incidint en la portada, recorda *Cançons d'Eivissa (Edigsa, 1974) d'Uc.*

L.C: Sí, va ser un referent a l'hora de pensar en la portada, i també quadres de Joan Miró. La idea que vam plantejar a la dissenyadora Tamara Katrina Lloyd-Cox va ser d'un poble inventat, un poble ideal. És una il·lustradora mallorquina, no la coneixíem personalment però ens agradava molt el seu estil.

Abans parlàvem de com us heu distanciat dels vostres referents, però ahora en aquest disc us evidencieu com els millors hereus d'Antònia Font.

L.C: Per nosaltres és un elogi brutal, perquè han estat un referent des de sempre. Quan **Antònia Font** va començar nosaltres teníem 9 o 10 anys, que és quan la música et causa un impacte més gran i quan en gaudeixes d'una manera més pura. Sempre han estat una influència però en aquest disc es pot percebre més clarament.

Teniu relació amb Joan Miquel Oliver?

L.C: Sí, hem coincidit en algun concert, però no és una relació molt estreta i propera.

Jorra i Gomorra, Salvatge Cor, Maria Jaume Martorell... Hi ha un esclat en l'actual escena mallorquina.

L.C: Estan passant coses molt interessants. A més, entre tots hi ha molt bona relació. Amb **Jorra i Gomorra** som col·legues de fa anys. I amb Llorenç Romera de **Salvatge Cor** vivíem al mateix barri. Mola que a la gent que t'estimes els estiguin anant bé les coses.

El quart disc de Da Souza ja us situa com una banda de referència.

L.C: Quan mutes un grup penses que no durarà gaire temps... però ara ja penso en el cinquè disc. Ja estic preparant el següent. Quan surt un disc nou m'envaeix aquella sensació depriment de 'i ara què?'

Ja tens temes nous?

L.C: Alguna cosa hi ha. Però és que l'única manera de sortir de la depressió 'postpart' és fer noves cançons. No és una sensació negativa, però hi ha una energia que, un cop has acabat un projecte com un disc, has d'invertir en un altre projecte. El temps que passa des que reps el màster fins que es publica el disc són setmanes molt rares perquè necessites saber ja l'opinió de la gent.

Noteu la pressió perquè hi ha una major expectativa amb aquest disc?

L.C: Sí. En els darrers anys hem estat molt agraïts amb la reacció de la gent cap a la nostra proposta, tant dels mitjans com del públic, i més quan la nostra música té un punt de freak. Si

més no, jo tinc aquesta sensació tot i que cada vegada **Da Souza** tingui una sonoritat més pop.

Creus que sou un grup minoritari?

L.C: En realitat tot plegat és molt relatiu. En el cas d'**Antònia Font**, que els esmentàvem abans, va ser un grup molt popular però el seu era un univers molt particular.

És un grup que es va acomiadar amb *Vostè és aquí* (Robot Innocent, 2012), un disc que tenia 40 cançons que duraven entre un minut i mig i dos minuts.

L.C: En aquest sentit, **Da Souza** intentem fer el mateix per preservar el nostre univers particular. No hi ha res més satisfactori creativament que intentar tirar endavant idees que tinguis per molt peculiars que siguin. I si després aquesta proposta arriba a més o menys gent ja queda fora del nostre abast. Però sí, tornant a la qüestió original, trobo que cada vegada generem més expectatives. Però és que, i potser està malament que ho digui jo, els nostres discos cada cop estan millor, sobretot perquè els dediquem cada cop moltes més hores de feina.